

Chương 5

Máu cứ phụt ra từ cánh tay của Kim Nguu, đau đớn đến tê dại. Thần Nông từ từ đỡ cô dậy, đưa bàn tay còn lại nắm chặt lấy cổ áo anh, như muốn trút bỏ đi cơn đau đang giằng xé cô. Mọi thứ trong mắt Kim Nguu mờ đi trong làn nước chảy dài trên má. Cô chỉ còn thấy bóng dáng bạn bè của mình đang nhào nhào chạy đến, nghe thấy những câu nói sợ hãi có phần lo lắng. Rồi sau đó, cô ngất lịm đi, không còn nghe hay thấy một thứ gì nữa. Tất cả chỉ còn ngập trong một màu tối tăm.

Mọi người dường như đã bớt lo lắng khi đưa Nguu Nguu đến phòng y tế và cô lớp trưởng được cứu kịp thời.

Lúc Kim Nguu nhảy qua xà, ánh mắt cô đã ghi nhận rõ con dao đang nằm ở trên tấm nệm, cán dao được cố định bằng một thứ gì đó, mũi dao thì được dựng thẳng lên và nhắm vào cô. Phập một phát. Kim Nguu đã nhanh chóng xoay người qua nhưng vẫn không thoát được lưỡi dao sắc nhọn, nó cắm phập vào cánh tay phải của cô, máu bắn lên tứ tung. Nỗi sợ hãi chen lấn chiếm lấy người cô. Và rồi chỉ còn lại sự đau đớn.

Người đáng ra phải bị như cô chính là Thần Nông. Nhưng nếu không tinh mắt như cô thì có thể người đó đã phải chết trong lưỡi hái của tử thần.

Chuyện vừa rồi khiến Thần Nông ngày càng hoang mang và lo sợ. Ai đó đang muốn giết anh, nhưng kế hoạch lại thất bại khi anh vô tình nhường lượt nhảy cho Kim Nguu. Tại sao? Là ai mới được?

Nhưng... sao bóng dáng của Thiên Bình lại xuất hiện trước mặt anh ngay lúc đó?

Hoặc đó chỉ là Song Ngu, một trong những trò đùa của chị ấy?

Hàng ngàn câu hỏi lần lượt được đặt ra trong đầu Thần Nông. Và người chỉ có thể trả lời tất cả chỉ có tiền bối Song Ngu.

Nhưng cũng chưa chắc hẳn là chỉ có mình cô...

Lần này khi bước đến sân thượng, cho dù có la hét, chờ đợi đến khi nào thì cũng chẳng thấy bóng dáng Song Ngu đâu cả.

Thần Nông ngồi thụp xuống nền sân thượng, hai tay ôm lấy đầu, suy nghĩ về mọi thứ đã xảy ra.

“Tại sao đến lúc tôi cần thì lại chẳng thấy chị đâu?” - Anh lẩm bẩm trong miệng, và rồi hét lên: - “Chị có biết là tôi đã sắp sửa chết một lần nữa không hả? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Chị mau xuất hiện đi, đừng trốn tránh nữa.”

Lúc ngược mặt lên, Thần Nông chỉ mong nhìn thấy gương mặt của Song Ngư kẻ sát mặt mình, nhìn chăm chăm vào anh như lần đầu hai người gặp nhau. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng. Một giọt nước mắt rơi xuống và lăn dài trên má. Không có ai. Trên sân thượng không hề có ai. Mọi thứ vẫn cứ im lặng như chưa từng có sự xuất hiện của một ai đó. Khẽ nhếch môi, Thần Nông cười cay đắng:

“Từ lúc nào mà tôi lại có cảm giác lo sợ khi chị biến mất vậy hả? Chị đừng làm cho người khác lo như thế có được không?”

Vẫn không một chút động tĩnh.

“Nếu chị cứ trốn tránh như thế thì coi như là chị trốn tránh mọi tội lỗi mà mình đã gây ra đi. Trốn tránh mọi người vì chính chị đã gây ra thảm họa Trường Ice”, trốn tránh tôi là vì chị chính là người đã gây ra những chuyện này.

Thần Nông hét lớn và ngay lập tức một cơn gió ập tới. Mái tóc anh dựng ngược lên. Một bóng người dần dần xuất hiện từ phía xa, bước lại từ từ về nơi anh đang ngồi.

“Tiền... bói?”

Anh khẽ nheo mắt và lên tiếng nhưng không nghe thấy tiếng trả lời.

Thần Nông lập tức đứng bật dậy, lấy thế phòng thủ khi nhận ra cô gái trước mặt mình không phải là Song Ngư. Cô gái có nửa mặt nguyên vẹn, bên còn lại rất kinh tởm. Không ai khác là Thiên Bình.

Thiên Bình dừng bước lại khi thấy phản ứng của Thần Nông. Cô mỉm cười nhẹ nhàng nhìn anh, không nói gì.

“Cậu... là gì?”

Lấy hết dũng cảm, Thần Nông nhìn cô và khẽ thốt lên.

Thiên Bình vẫn mỉm cười khiến Thần Nông hơi rùng mình. Anh tiếp tục hỏi:

“Cậu đã chết, sao lại đứng ở đây?”

“...”

“Cậu đã sống lại?”

Thiên Bình lắc đầu.

“Không lẽ, cậu chỉ là một hồn ma lang thang như Song Ngư?”

“Minh là linh hồn của Thiên Bình.” - Lúc này cô mới gật đầu và lên tiếng, con mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào anh.

Thần Nông sứt nhớ ra, anh có thể nhìn thấy được các hồn ma. Vậy sự xuất hiện của Thiên Bình lần này là chào hỏi anh, hay hù dọa anh, hay cảnh báo một cái gì đó. Về cái chết lúc ở phòng thể dục?

Mọi thứ khiến đầu Thần Nông như muốn nổ tung ra, mọi chuyện thật sự quá phức tạp.

“Có phải cậu biết rằng có người đang muốn giết mình không?”

Thần Nông nhíu mày hỏi, trên trán anh vương vãi những giọt mồ hôi. Thiên Bình mỉm cười và gật đầu. Trông gương mặt cô lúc này rất tội nghiệp, mọi thứ trên người cô toàn là máu.

“Vậy người đó là ai?”

Thiên Bình lắc lắc đầu, nụ cười trên môi cô tắt phụt, cô nói: - “Lần cuối cùng chúng ta gặp Cự Giải là ở đâu?”

Thần Nông mở to mắt nhìn cô, anh cúi gằm mặt xuống, suy nghĩ hồi lâu rồi ngược lên và nói:

“Lần cuối gặp chị ta là ở can-tin.”

Thiên Bình không có phản ứng gì, con mắt còn lại đăm đăm nhìn anh, không có chút gì là ám áp, tình cảm. Nó lạnh đến nỗi khiến anh không thể đứng vững được nữa, cái nhìn như muốn thấu tâm can con người anh, nó sắt đá đến Thần Nông cũng có vẻ hơi sợ sệt.

Thấy Thiên Bình cứ đứng nhìn mình như thế, mắt kiên nhẫn, anh liếc mắt qua nơi khác, né tránh ánh nhìn của cô, sau đó quát:

“Chuyện đó thì liên quan gì? Rốt cuộc là ai? Tại sao cậu lại không nói?”

“Tất cả các hồn ma đều không thể nói được những bí mật của người khác mà mình đã vô tình biết được. Nó cũng không phải gọi là không thể nói, mà có thể đó chính là sự lãng quên trước khi chết.” - Vẫn dáng vẻ đó, Thiên Bình khoanh hai tay trước ngực, nói. - “Thường thì họ không muốn nhớ đến mình chết như thế nào, vì như thế sẽ gọi nên sự đau đớn và dày vò họ mãi. Họ chọn cách lãng quên, hoặc là giả vờ không biết, hoặc là không muốn nhớ đến. Nhưng nếu bắt họ nhớ lại, có thể cậu phải chịu thiệt hại vô cùng nặng nề từ các hồn ma.”

“Thiệt hại nặng nề?”

Thần Nông nheo mắt hỏi và Thiên Bình gật đầu.

“Phải, chịu sự đau đớn, dày vò vĩnh viễn cùng họ ở Cõi Chết.”

Thần Nông rùng mình. Đấy gọi là “Lời cảnh báo của Thiên Bình” hay là “Quy luật của Cõi Chết”?

Lại một cơn gió lạ nữa kéo đến, nhưng nó khiến Thần Nông cảm thấy bình tĩnh và dễ chịu hơn một chút. Anh nhắm nghiền mắt, hít thở không khí và mở mắt ra, đối mặt với Thiên Bình.

“Nhớ nhé! Lần cuối cùng chúng ta thấy chị Cự Giải là ở đâu?”

Cô lại mỉm cười nhẹ nhàng, hỏi lại câu hỏi kia và không chờ Thần Nông trả lời, cô biến mất, hòa quyện vào cùng làn gió và bay đi mất. Mọi thứ lại im ắng, và chỉ còn có một mình anh.

Tối hôm đó, Thần Nông đẩy cửa phòng y tế và bước vào, vừa đóng cửa lại, anh nghe thấy tiếng rớt đồ. Lập tức anh bước nhanh đến phía trước, Kim Nguu đang ngồi trên giường, tay trái cầm bông gòn, trên sàn nhà chai thuốc bị rơi và đổ hết ra ngoài, kế bên là những cuộn băng dùng để bịt vết thương.

Mọi thứ vô cùng lộn xộn.

“Các bạn đâu rồi? Cậu đang làm cái quái gì vậy?”

Thần Nông nhíu mày, khó chịu quát lớn, anh ngồi xuống nhặt mọi thứ và để lại ngay ngắn trên bàn.

“Ừm... Mấy bạn và thầy vừa mới về rồi. Minh đang tính bôi thuốc, cậu vào đột ngột làm mình giật mình nên... Họ có hỏi không biết cậu đã đi đâu?” - Kim Nguu ngập ngừng trả lời.

“Không làm được thì đưa đây, động tay động chân lỡ nhiễm trùng thì lại mang họa.”

Giọng nói bực bội có phần lo lắng của Thần Nông khiến Kim Nguu không nhịn được cười. Cô lớp trưởng đưa cánh tay phải ra trước mặt Thần Nông, anh gấp một miếng bông gòn, chấm một ít thuốc và nhẹ nhàng bôi lên vết thương của cô.

“Nhìn chăm chăm vào người khác như thế là rất bất lịch sự có biết không?”

Thần Nông cúi gằm mặt xuống cánh tay Nguu Nguu, anh chăm chăm bôi thuốc cho cô thì đột nhiên lên tiếng làm cô giật mình và xấu hổ.

“Mình xin lỗi...”

Kim Nguu nói và khẽ quay mặt qua chỗ khác, Thần Nông ngược lên nhìn cô một cái rồi nói:

“Người xin lỗi phải là mình vì mình đã làm liên lụy đến cậu.”

“Mình chưa chết là may rồi.” - Kim Nguu lè lưỡi ra, cười tí mắt nhìn Thần Nông.

Bật cười trước câu nói đùa của cô bạn. Anh quay sang lấy cuộn băng và nhẹ nhàng băng vết thương lại cho bạn mình.

Thần Nông khẽ thở dài: - “Tại sao lại có người muốn hại mình?”

“Vì mục tiêu lần này của người đó chính là cậu.”

Nguu Nguu trả lời một cách quả quyết, chắc chắn, không chút do dự. Cứ như là cô đã suy nghĩ về chuyện này lâu rồi.

“Sao?” - Anh ngược lên nhìn Kim Nguu.

“Nghĩ kĩ xem, những lần nhảy trước thì mọi người không hề bị gì, chúng tớ trên tấm nệm chưa hề có con dao nào. Nhưng trước khi tới lượt cậu, đèn trong phòng thể dục thì bị tắt phụt.”

Thần Nông khựng lại như sực nhớ ra chuyện gì.

Phải, tại sao lúc đó đèn lại tắt, và khi sáng lên, con dao đã xuất hiện trên tấm nệm? Lúc đó có thể kẻ nào đã lên vào và cắm con dao lên đó, và rồi lúc hấn bỏ đi thì đụng phải anh lúc anh và Kim Nguu đang ngồi trên sàn nhà.

Nhưng sao mọi thứ lại nhanh chóng đến thế? Từ ngoài cửa bước vào và tắt cầu dao, sau đó phải chậm chậm bước đến tấm nệm, làm sao mà kẻ đó lại né tránh được các học sinh? Khi cắm được con dao, hấn bỏ chạy và va vào Thần Nông, rồi chạy đến mở cầu dao? Hấn phải là người rất chuyên nghiệp trong chuyện này. Và hấn đã ra tay trước mặt mọi người.

Hấn có thể là ai?

“Mình có nghe Su Tử nói...” - Kim Nguu lên tiếng làm Thần Nông bừng tỉnh khỏi những hoang mang trong đầu mình. - “... lúc bạn ấy nhảy, người đứng gần cầu dao nhất, chính là Bảo Bình.”

“Sao chứ? Anh Bảo Bình đứng ngay đó thật sao?” - Thần Nông trợn mắt lên nhìn Kim Nguru, người anh run lên làm dụng cụ trên tay rơi hết xuống đất, hơi thở gấp gấp hơn. Nhưng rồi anh cố dẹp bỏ mọi ý nghĩ trong đầu, tự nhủ bản thân: Anh ấy đứng đấy thì sao? Chỉ là đứng ngay đó, chắc chắn anh ta sẽ không làm gì. Chắc chắn là vậy...

Tối hôm đó, khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra, nó khiến Su Tử không sao ngủ được. Cô bèn lén đứng dậy, mặc vào người một chiếc áo len mỏng, đưa tay đẩy cửa và bước ra ngoài, tựa người vào lan can. Vì trong phòng hiện giờ không còn một ai, căn phòng đông vui luôn rộn rã tiếng cười ngày nào, nay lại im lặng đến đáng sợ, bao trùm chỉ là màn đêm khiến cô rùng mình. Khẽ ngược lên nhìn bầu trời đêm tối êm ả, cô không quên nhìn xung quanh ngôi trường hiện giờ không một bóng ai. Trời hôm nay có vẻ nhiều sao khiến tâm trạng cô nhóc bớt sợ phần nào. Cô vô tình nhớ đến những cái chết đã xảy ra với các bạn của cô, khiến cô không khỏi chạnh lòng. Vừa quen biết nhau chưa được lâu đã gặp phải những chuyện đau lòng này, cô tự hỏi không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Biết đâu người tiếp theo là cô, là bạn của cô, hay là... Nước mắt Su Tử bắt đầu rơi khi nghĩ đến chuyện hồi chiều tại phòng thể dục, Kim Nguru, cô bạn cuối cùng chung phòng với cô cũng suýt nữa là yên vị dưới một con dao. Tại sao chuyện này lại xảy ra với lớp đặc biệt chứ? Không lẽ vì thảm họa của bốn năm trước mà họ vô tình làm nạn nhân kế tiếp cho chị ta?

Su Tử đột nhiên nghĩ đến Song Ngư. Chị ta là ai? Thật sự chị ta còn muốn gì nữa? Nghĩ đến đây thì cô nhóc bật khóc. Bỗng một cơn gió mạnh ủa đến, xóc thẳng vào mặt cô làm những giọt nước mắt khô đi, khiến cô suýt té ngửa, cái áo len mỏng đó cũng chẳng giúp Su Tử ấm thêm phần nào. Bỗng một bàn tay lạnh toát khẽ đặt nhẹ lên vai cô, kèm theo một giọng nói đáng sợ khiến cô nhóc chột dạ, dường như muốn thét lên ngay lúc đó.

“Su... Tử...”

Theo thói quen cô quay phắt người lại, mắt nhắm mắt mở nhìn con người đứng trước mặt mình với đôi mắt sợ hãi. Và rồi cô nhóc không thốt nên lời, cả người cứng đờ lại, ánh mắt trợn to nhìn người đó. Mọi thứ xung quanh như ngọn lửa đốt cháy con người cô, cái lạnh giá lúc này cũng đã tan biến và thay vào đó là nỗi sợ hãi đến run sợ và bùng cháy. Nói rõ hơn đó là sự tức giận của Su Tử.

“Cậu muốn chọc cho mình tức chết sao hả, đồ điên?” - Su Tử òa khóc, nhào đến ôm lấy Nhân Mã.

Mã Mã sừng sốt, miệng lắp ba lắp bắp: - “Tức... tức chết? Nhìn cậu sợ đến phát khiếp luôn thì có.”

Cô nàng không ngừng khóc, tay dầm vào ngực Nhân Mã liên tục. Và nếu như mọi ngày thì anh còn trả đũa lại cô với chiêu trò quái ác hơn, nhưng hôm nay anh lại đứng yên cho Su Tử thỏa sức khóc và đánh mình. Anh hiểu cô nhóc đang chịu rất nhiều áp lực, các cô bạn cùng lớp đều đang lần lượt ra đi, chính anh cũng không ngờ và cảm thấy mình thật bất lực khi chẳng làm được gì. Đứng từ xa nhìn thấy thân hình Su Tử đang lạnh cóng lên, khóc thút thít mà anh thấy đau xót, muốn làm gì đó cho cô vui. Nhưng kết quả làm gì đó của anh lại thành ra thế này.

“Tớ sợ lắm, sợ những gì đang xảy ra, và sợ rằng tui mình sẽ...” - Su Tử nghẹn ngào, nói trong tiếng khóc.

Nhân Mã đã chơi thân với Su Tử từ hồi mẫu giáo đến bây giờ, cô như thế nào anh đều biết rõ. Vì thế trong khi đang ngủ, anh chợt có cảm giác khó tả, vội vàng bước ra khỏi phòng và đứng như anh nghĩ, cô bạn của mình đang không hề ổn khi chỉ có một mình.

Nhân Mã khẽ lấy tay lau nước mắt cho Su Tử, anh khẽ trấn an cô: - “Chúng ta còn có các bạn, anh Bảo Bình và thầy Bạch Dương. Chúng ta phải cố gắng vượt qua mọi chuyện, phải mạnh mẽ lên.”

Giọng nói ấm áp đó thật khác với Nhân Mã của ngày thường. Mọi ngày anh đều trêu chọc cô và chính anh cũng phải dỗ dành cô, nhưng hôm nay sao nghe giọng nói này thực sự rất êm dịu khiến lòng cô như cảm thấy được che chở. Bất ngờ Nhân Mã khẽ ôm Su Tử vào lòng, bây giờ cô mới cảm nhận được hơi ấm đang lan tỏa khắp người anh. Nhân Mã khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn rối bù của Su Tử, anh khẽ nói:

“Đừng lo, dù cho có thế nào, tớ sẽ mãi bên cạnh cậu.”

Trời bắt đầu se se lạnh nhưng sao không khí chung quanh thật ấm áp...

Ma Kết và Song Tử từ phòng hiệu trưởng bước ra, trong đầu mỗi đứa đang suy tính một cái gì đó, cả thầy thể dục cũng thế.

Chẳng qua là do lo sợ về sự an toàn của lớp đặc biệt cũng như những học sinh khác, thầy thể dục đã đề nghị nhà trường cho các học sinh nghỉ, hoặc loại bỏ lớp đặc biệt, tách sáu đứa học sinh còn lại vào các lớp khác. Và lời đề nghị đó đã được sự đồng ý của thầy hiệu trưởng.

Nhưng ai đó không hề vui. Rất nhiều người không hề vui, không hề muốn như thế. Nỗi oán hận ngày càng dâng lên. Tách lớp đặc biệt ra, kể chuyện nghiệp kia thật khó mà kiểm soát. Mà muốn biết được hẳn là ai, lớp đặc biệt không thể bị loại bỏ.

Bùng nổ...

Ma Kết và Song Tử bước đến đâu, cửa kính của phòng đó đều bị vỡ một cách kì lạ, gió mạnh ùa đến, tiếng vỡ kính ngày một nhiều và liên tục khiến cả hai như chết đứng ở đấy. Từ xa bóng dáng của Sư Tử chạy đến, cô khóc không ra nước mắt, miệng thờ hồn hển:

“Lớp của tụi mình, mọi thứ... như bị ai đó phá tan.”

Ma Kết và Song Tử trợn mắt lên nhìn cô bạn rồi cả ba chạy thật nhanh đến lớp.

“Sao cửa lại khóa?” - Ma Kết hét lên và Sư Tử như không đứng nổi, người cô cứng đờ ra và gương mặt sợ hãi hiện rõ.

“Nhân Mã... vẫn còn đang ở trong đấy...”

Trái tim cả ba đứm như muốn ngừng đập.

Bên trong lớp học, bàn ghế tự động dịch chuyển khắp nơi, bóng đèn thì vỡ ra và rơi loảng xoảng xuống mặt đất. Những viên phấn bay lơ lửng và viết những dòng chữ nguệch ngoạc. Trên bục giảng lúc này là Nhân Mã, hai tay anh đưa lên cổ và như tự siết cổ mà chết, anh hét toáng lên làm cả đám đang đứng ở bên ngoài bùng tĩnh.

Sư Tử lấy đà và nhảy lên, đưa chân và phá tan tấm kiếng ở cửa ra vào, cô luồn tay vào và mở chốt cửa. Nhưng khi mở được cửa, có một thế lực nào đó đập tung cô văng ra ngoài, Nhân Mã cũng đồng thời bị hất xuống cuối lớp...

“CHẾT TIỆT, MAU MỞ CỬA RA! MÀY LÀ AI?” - Giọng nói quen thuộc của Thần Nông vang lên gần đó.

Ma Kết chạy đến đỡ Sư Tử dậy và ra hiệu cho Song Tử đến phòng y tế xem thế nào.

Và đúng như anh nghĩ, Kim Ngưu cũng đang bị nhốt ở bên trong.

“Thần Nông, mau đập cửa cứu cậu ấy ra, nếu không sẽ nguy mất.”

Song Tử hét lớn nhưng Thần Nông không để ý, dường như này giờ anh không nghe Song Tử nói gì, anh đang lắng tai nghe ai đó...

“Thầy hiệu trưởng và thầy thể dục đã làm gì?” - Thần Nông khẽ quay qua hỏi, Song Tử lúc này không còn đủ tỉnh táo, anh không còn bình tĩnh nữa, liền quát lớn:

“Giờ này cậu còn hỏi chuyện đấy... ?”

“Mau nói đi, chính họ đã gây ra chuyện này, bây giờ có lẽ họ đã...”

Rất nhiều giọng nói cứ len lỏi trong đầu ông hiệu trưởng già. Những tấm bằng khen của ngôi trường được treo trên tường đột nhiên tất cả đều rớt xuống. Mọi thứ trên bàn làm việc đều bay tứ tung, những giấy tờ, sổ sách đều bị xé nát tan. Chiếc tủ để những chiếc cup do các học sinh trong trường giành được giải trong các cuộc thi quốc tế bị đổ xuống. Mọi thứ đều nát tan. Thầy hiệu trưởng ngồi thụp xuống góc phòng, tay ôm đầu, miệng khẽ lẩm bầm:

“Dừng lại đi, dừng lại đi, dừng lại đi...”

Nhưng đột nhiên người ông bật ngửa ra đằng sau như bị ai đá, người ông bị kéo ra bên ngoài, dưới rất nhiều miễn chai, người ông rơm rớm máu trong khung khiếp...

Thầy thê dục mở cửa kho, nhìn tấm nệm đầy máu khô, thầy khẽ hít một hơi và bước đến, rút con dao ra. Đột nhiên ở bên ngoài nhiều tiếng ném banh, chơi bóng rổ. Nhưng giờ các học sinh phải yên vị trong phòng ngủ, sao lại đến đây?

Thầy bước ra, nhưng vừa bước ra, mọi thứ lại im phăng phắt. Khẽ nắm chặt tay thành nắm đấm quanh cán dao, thầy khẽ nhú mày nhìn chung quanh.

Một trái bóng rổ tự lăn đến mũi chân thầy.

“Học sinh nào vẫn còn ở đây vậy hả? Mau về lớp đi.”

Thầy quát lớn, mọi thứ chìm trong im lặng. Rồi một, rồi hai, rồi rất nhiều trái bóng rổ lăn đến, vài tiếng cười nói khúc khích vang lên... :

“Thầy... nhớ... em... không... , ... đây... là... nơi... em... chết... mà... thầy...”

Cánh tay đang cầm dao của thầy thê dục từ từ tự động giơ lên, mũi dao nhọn hoắc chĩa thẳng vào con mắt đang trợn to của thầy...

Phập!

“**C**hính hai ông ta muốn tội này phải như thế. Lớp đặc biệt không thể bị loại bỏ, nếu bị loại bỏ thì coi như nỗi oan của chúng tôi cũng sẽ bị vùi chôn. Cho nên...”

Giọng nói của một cô gái trẻ vang lên ở bên trong phòng y tế. Thần Nông im lặng và lắng nghe từng chữ một, sau khi giọng nói kia im bật là một loạt tiếng la hét của Kim Nguu làm anh và Song Tử không thể đứng yên được nữa.

Song Tử đưa mắt nhìn qua phía cửa sổ xem tình hình bên trong, và anh vô cùng hoảng hốt. Mái tóc cột cao của Kim Nguu bị túm chặt và kéo lê lét trên giường, sau đó ngã lăn xuống nền đất. Nhưng khi ánh mắt của Thần Nông lướt qua với tốc độ chớp nhoáng, anh đã ghi nhận được hình ảnh mờ ảo của một cô gái, cùng với đồng phục học sinh trên người, đang kéo giật mái tóc của Nguu Nguu, trên tay là một cây kéo.

Và trên vai áo cô gái là phù hiệu của Trường Ice bốn năm trước.

Thần Nông đưa chân đạp tung cánh cửa phòng y tế với một lực rất mạnh, cùng lúc đó Ma Kết và Su Tử đang đỡ Nhân Mã cũng chạy đến và cố gắng mở cửa cứu lấy Kim Nguu.

Bởi vì họ đều không muốn thêm một bạn nữ trong lớp lại phải ra đi...

“Dừng lại đi, làm ơn đừng làm hại cô ấy!”

Thần Nông ngược nhìn bóng dáng mờ ảo đó. Nó cũng nhìn lại anh, cùng với gương mặt không cảm xúc, ánh mắt như muốn nói: họ không muốn làm hại ai nhưng ai đó buộc họ phải làm thế.

“Được, chúng tôi sẽ giải oan cho mọi người, sẽ cho linh hồn mọi người siêu thoát. Nhưng trước hết làm ơn hãy dừng chuyện này lại đi.”

Thần Nông quát lớn và mọi người im lặng, nhú mào nhìn anh khó hiểu. Phải, tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều không thể thấy được những gì mà Thần Nông thấy.

Và chỉ có mình anh bị đóng đinh bởi ý nghĩ duy nhất: người anh đang nói chuyện chính là hồn ma của một trong số học sinh của lớp 10.3 bốn năm trước.

Bàn tay cô gái đang túm chặt mái tóc của Kim Nguu buông nhẹ, cô khẽ nhếch một bên lông mày lên nhìn Thần Nông. Cô từ từ bước đến gần anh, không một tiếng động. Một hơi lạnh phả vào người anh:

“Nhu thế vẫn chưa đủ.” - Cây kéo sắt nhọn mà cô đang cầm trên tay chỉ thẳng vào cổ của Thần Nông. - “Cậu phải bắt kẻ đã gây ra mọi thứ phải hối lỗi.”

Nói rồi cô gái biến mất, gió cũng dừng hẳn, mọi thứ chìm trong im lặng. Thần Nông đơ người ra, đôi mắt cứ dán vào khoảng không phía trước cùng với những cảm xúc vừa trải qua. Chỉ có mình Kim Nguu nằm dài trên sàn và vô cùng sợ hãi.

Nhưng không chỉ có một mình cô.

Cả thầy hiệu trưởng đã nhảy xuống lầu và chết tại chỗ, căn phòng của thầy không còn được nguyên vẹn, cả vợ con đều bị tai nạn trong khi chạy xe. Xác của thầy thể dục được tìm thấy ở phòng tập, một bên con mắt bị mất, máu tuông ra ồ ạt.

Đó có thể xem là cái giá phải trả khi dám khơi gợi lại chuyện loại bỏ lớp đặc biệt. Và như thế hình phạt sẽ là chịu đựng sự dày vò cùng các linh hồn ở dưới Cõi Chết.

Và có một người rất hài lòng về chuyện này...

Hôm nay, thứ sáu ngày mười ba, trời mưa to...

Thầy Bạch Dương mở cửa bước vào, cả đám đang ngồi lo sợ về những chuyện đã xảy ra.

Lại một lần nữa Ngru Ngru suýt chết.

Và lúc này mọi sự chú ý đều hướng về Thần Nông. Nhưng anh thì đang rất muốn gặp Song Ngru, anh còn rất nhiều điều muốn hỏi cô...

“Lớp đặc biệt!” - Thầy Bạch Dương hít một hơi thật sâu và vỗ tay lên tiếng, như chuẩn bị tinh thần để mọi người đón tiếp thứ gì đó, và cũng đúng như vậy thật. - “Các em bình tĩnh lại, sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa, mau chỉnh trang đồng phục và bắt đầu lễ cầu siêu của trường đi.”

“Lễ cầu siêu?”

Cả đám thốt lên, không ngờ trường này lại còn làm thế. Cả thầy hiệu trưởng đã chết, vậy mà cô hiệu phó vẫn không cam lòng, quyết định đứng ra xây dựng lại trường học bằng cách này.

Mọi thứ đều rối như mớ bòng bong. Không có lời giải đáp nào cho Thần Nông, không có một manh mối nào. Hoặc là đã có nhưng anh chưa tìm ra thôi.

Tối thứ sáu ngày mười ba...

Tất cả học sinh đều có mặt đông đủ quanh sân trường. Sau khi chấp tay thành tâm cầu nguyện, mọi người không một ai cười nổi, cứ chìm trong im lặng rồi vài người lần lượt trở về phòng. Buổi lễ cầu siêu diễn ra phải nói là trong khung cảnh thật chán ngấy. Bởi họ đã biết, họ đã hiểu, sau những gì đã xảy ra, “Thảm họa Trường Ice” đã trở về.

Nhưng tại sao lớp đặc biệt bị loại bỏ lại làm cho các linh hồn phải nổi dậy? Chuyện này có liên quan gì đến bốn năm trước hay không? Rõ ràng “Thảm họa

Trường Ice” bốn năm trước không chỉ đơn giản là cái chết của cô nữ sinh, nó có thể còn ẩn chứa một điều gì đó. Nhưng làm sao để có thể biết đó là điều gì?

Song Ngư, rốt cuộc chị ta đang ở đâu?

Lớp đặc biệt đứng sát vào nhau, không ai dám rời nữa bước vì họ biết như thế sẽ an toàn hơn cho cả bọn. Bảo Bình mỉm cười bước đến chỗ tụi nó, trên tay anh lúc này là những đĩa bánh, tất cả các học sinh được phân phát đầy đủ để cầu nguyện cho các linh hồn. Sáu đĩa bánh được nằm gọn trong tay sáu đứa học sinh lớp đặc biệt, nhưng Thần Nông và Kim Ngư dù có đói đến đâu cũng không thể ăn được, tâm trạng của họ vô cùng hoang mang và lo sợ. Thầy Bạch Dương cười hiền dịu và đưa cho mỗi đứa một cái nữa, trấn an từng đứa một.

Khi thấy Thần Nông cứ cầm trên tay đĩa bánh và nhìn về phía trước, cùng với ánh mắt vô hồn, Bảo Bình khẽ thở dài và bước đến:

“Em đừng lo, anh tin sau lễ hội này sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa đâu.”

“Em không hề nghĩ như vậy.” - Thần Nông nhíu mày lại và nói.

Nếu sau lễ hội này mà mọi chuyện kết thúc thì tại sao năm nay”Thảm họa Trường Ice” lại xảy ra? Và câu chuyện của bốn năm trước thật sự là như thế nào?

Thần Nông đưa mắt nhìn xung quanh, khi thấy Kim Ngư ngồi ngay ghé đá gần bãi để xe, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào anh. Cô đang lo sợ, hoặc là bị ám ảnh, hoặc là suy nghĩ một điều gì đó về anh, hay về những chuyện đã xảy ra.

“Bánh ngon lắm, cậu không ăn sao Thần Nông?” - Song Tử cười bí hiểm nhìn Thần Nông và hỏi.

Thần Nông phì cười nhìn cậu bạn và chìa đĩa bánh của mình ra cho Song Tử:

“Cậu ăn giúp tớ đi.”

Song Tử vui mừng vì anh rất thích nên nhanh nhẩu cầm ngay lấy đĩa bánh, đưa nữa múc miếng bánh đầu tiên, vị bánh hơi ngọt, rất thơm và ngon khiến Song Tử thích vô cùng. Nhưng khi đưa nữa múc thêm vài miếng bánh, anh cảm thấy khó chịu, cổ họng của anh vô cùng ngứa ngáy. Đưa ngón tay lên gãi nhẹ, nó khiến anh vô cùng bức tức hơn nữa.

Có gì đó trong chiếc bánh...

Thấy hành động lạ lẫm của Song Tử, Thần Nông và Bảo Bình đều nhíu mày nhìn anh. Song Tử đưa hai tay lên và dòn hết sức cào mạnh vào cổ họng. Thần Nông liền bước lại gần chưa kịp nói gì thì phụt. Máu từ cổ họng Song Tử bắn

lên mặt anh, gương mặt anh biến sắc, không kịp thốt lên lời nào, thân xác Song Tử từ từ ngã phịch xuống, a bàn tay dính đầy máu, cùng với cổ họng bị rách một mảng lớn...

Trong bánh thật sự có gì đó...

Lại thêm một sự hoang mang ào đến xung quanh Thần Nông. Chiếc bánh đó đáng ra phải là của anh...

Anh nhìn xung quanh mọi người, nhìn với ánh mắt dường như không thể tin được chuyện này lại xảy ra ở đây 2 lần đều ngay trước mặt tất cả mọi người, 2 lần đều thất bại. Rốt cuộc... rốt cuộc... kẻ nào muốn hãm hại anh? - “Khoan đã cái bánh này...”. - Thần Nông chợt nhớ đến ai đó.

Tối hôm đó, thứ sáu ngày mười ba, trời bắt đầu đổ mưa, máu hòa quyện cùng với nước... Lại thêm một người nữa...

Chưa kịp lắng xuống sự việc vừa rồi thì hôm nay cả trường lại đón tiếp thêm một cái chết của học sinh lớp đặc biệt. Mọi người nhón nháo, người sợ sệt, xôn xao bàn tán.

Cả lớp đặc biệt đứng quanh cái xác đang đầm máu của Song Tử. Chẳng ai tin được chàng trai hồn nhiên vừa mới cười đùa đây mà giờ lại nằm trên một vũng máu, mắt mở to, miệng há hốc, cổ họng bị rách toạt. Chỉ có Thần Nông là người hoảng sợ nhất vì cái xác nằm ở đây phải là anh chứ không phải Song Tử. Bởi chiếc bánh đó là dành cho anh.

Qua giám định của phòng y tế, Song Tử đã trúng phải một loại thuốc, gây ngứa ngáy và khó chịu, làm da trở nên mỏng, không kiểm soát được hành động của bản thân. Anh chết vì đã cào một lực rất mạnh vào cổ họng, thuốc đã ngấm, làn da trở nên căng mỏng, cào đến động mạch chủ, chết do mất máu quá nhiều. Nhưng khi kiểm tra lại những chiếc bánh, loại độc đó chỉ có ở trong những miếng bánh mà Song Tử đã ăn thôi, còn những cái khác thì hoàn toàn bình thường. Điều đó thật kỳ lạ! Kẻ chuyên nghiệp đó có thể lợi hại đến mức biết được anh sẽ ăn chỗ nào trong bánh để bỏ độc sao? Không thể nào! Người bình thường làm sao có thể biết được chứ? Không lẽ chuyện này là do những hồn ma làm, như cái cách họ đã làm với thầy hiệu trưởng và thầy thể dục?

Nhưng anh đã biết được một điều, một điều vô cùng quan trọng và là mấu chốt của vấn đề. Khi thấy Kim Ngưu khoanh hai tay, đứng nhìn anh chăm chăm, anh hiểu rằng cô cũng đang nghĩ giống mình...

“Người đó chắc chắn là Bảo Bình!” - Thần Nông thốt lên với vẻ vô cùng thất vọng.

Kim Nguu ngồi xuống chiếc giường trong phòng ngủ của mình và Sư Tử, nhưng giờ chỉ có mình cô và Thần Nông, những người khác thì đã quay về lớp học, dọn dẹp đồ đạc đã bị phá tung trong phòng học.

“Tớ cũng nghĩ vậy. Đã hai lần rồi, anh ta đều có đủ khả năng để giết hại cậu.”

Phải, lần đầu Bảo Bình đã đứng ở cầu dao trong phòng thể dục. Có thể anh đã tắt nó đi và len lỏi qua từng người một cách khéo léo để đặt con dao lên nệm, sau đó trở về chỗ cũ và bật cầu dao lên, như không hề có chuyện gì xảy ra. Lần thứ hai, cũng chỉ vừa mới đây thôi, cũng chính Bảo Bình là người đã đem bánh đến cho lớp đặc biệt. Và cách anh ta bỏ độc vào bánh của Thần Nông cũng vô cùng lợi hại.

“Nhưng tại sao anh ấy lại muốn hại cậu?” - Kim Nguu nhíu mày, lo lắng nhìn Thần Nông. Nhưng cô chỉ nhận được cái lắc đầu đầy mệt mỏi của anh. - “Thôi nào! Đừng ủ rũ như thế, cậu muốn biết sự thật mà! Mau động não suy nghĩ đi chứ!”

Kim Nguu ngồi phịch xuống sàn, hai tay đặt lên vai Thần Nông, lay lay anh giúp anh tỉnh táo hơn. Nhưng ngược lại, Thần Nông gạt hai tay cô ra khỏi người mình và lên tiếng:

“Sự thật? Hiện giờ tớ chỉ biết được một sự thật, có kẻ muốn giết tớ, hẳn muốn tớ chết, nhưng tớ lại vô tình làm liều lụy đến các cậu. Và kẻ đó lại chính là đàn anh đã luôn ở bên cạnh chúng ta. Là Bảo Bình đấy! Liệu cậu có muốn tin chuyện này không?”

Nguu Nguu hiểu, Thần Nông đang rất hoang mang, lo sợ. Cô mở miệng toan nói gì đó thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

“Thần Nông! Là anh đây, Bảo Bình đây! Em có trong đây không?”

Thần Nông và Kim Nguu giật mình, cảm giác sợ hãi ngày càng dâng cao. Anh khẽ đưa tay bịt miệng cô lớp trưởng lại và ra hiệu im lặng.

Bảo Bình gõ cửa với vẻ bất lực. Sau khi nghe tiếng bước chân của quay đi, Thần Nông và Kim Nguu vẫn còn kinh hãi. Bảo Bình đến đây làm gì chứ?

“Anh ta đến đây để giết mình?”

“Không phải đâu, cậu đừng nghĩ...” - Nguu Nguu chưa kịp nói hết thì bị Thần Nông cắt ngang:

“Cậu đã bị thương khi nhảy lướt của mình, Song Tử đã chết bởi vì cậu ấy đã ăn chiếc bánh của mình. Mình không hề muốn liên lụy đến các cậu. Không hề...!”

“Bình tĩnh lại đi, cậu đâu muốn thế, không phải là lỗi của cậu đâu.”

“Đi đi, tránh xa tớ ra, làm ơn đấy! Như thế có thể sẽ an toàn hơn cho mọi người!”

Nói rồi Thần Nông đứng bật dậy, mở tung cửa và chạy đi...

Anh chỉ muốn gặp được Song Ngư, để có thể biết rằng mình phải nên làm gì lúc này. Nhưng chị ta đã ở đâu?

Trong phòng học của lớp đặc biệt lúc này là bao trùm một màu u tối, nó thấm hại đến đáng sợ. Bàn học và mọi thứ đã được tẩm đũa học sinh trang trí vào ngày đầu tiên nhập học giờ đã bị phá hoại, chúng đã bị xé rách, đổ vỡ, tan tành như vừa có một trận chiến khốc liệt.

Ba đũa học sinh còn lại, mỗi người một góc, ngồi yên lặng thỉnh quan sát chung quanh, không ai nói câu nào. Ma Kết, Sư Tử và Nhân Mã, cả ba vẫn còn quá bất ngờ vì cái chết đột ngột của cậu bạn Song Tử. Sư Tử ngồi khóc sù sùi, lại thêm một thành viên nữa ra đi. Tại sao chuyện này lại xảy ra với lớp đặc biệt chứ? Tại sao năm nay phải bắt tội nó gánh chịu thảm họa quái ác này chứ? Ngồi trường này rốt cuộc còn ẩn chứa điều gì nữa?

“Chúng ta nên bỏ đi!” - Ma Kết đột ngột cất tiếng làm Sư Tử và Nhân Mã ngược đầu lên, trợn mắt nhìn anh.

“Vô ích thôi. Đi cũng chết mà không đi cũng chết. Chúng ta phải cố gắng chiến đấu đến cùng.” - Sư Tử đứng bật dậy và quát lớn, đồng thời động viên tinh thần cho hai cậu bạn, trên gương mặt vẫn còn vương vãn vài giọt nước mắt.

Ma Kết cũng đứng bật dậy, đầu khẩu quyết liệt với Sư Tử: “Giờ chiến đấu thế nào? Cho dù ở cạnh nhau đi chăng nữa thì vẫn có người chết đấy thôi! Rồi người tiếp theo, người tiếp theo nữa, rồi cũng đến lượt chúng ta đón nhận một cái chết thảm hại. Muốn sống sót chỉ còn một cách duy nhất: Trốn chạy.”

“Cái tên ngọc này!” - Nhân Mã lập tức đứng dậy, giơ tay và đâm vào mặt Ma Kết một cú đâm trời giáng khiến anh loạng choạng ngã xuống nền đất. - “Cậu điên hay sao? Cậu nghĩ trốn đi dễ lắm sao? Với lại chúng ta không thể bỏ mặt mọi người, không thể bỏ mặt Thần Nông và Kim Ngư, cả thầy Bạch Dương nữa. Cậu không nhớ cái tên lạnh lùng như Thần Nông đã nói rằng chúng ta phải giải oan cho các linh hồn, giúp họ siêu thoát. Ít ra như thế cũng là một cách giúp chúng ta được tồn tại rồi.”

Cả phòng học lại chìm trong im lặng, cả ba đờ đẫn nhìn nhau, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra và tìm ra cách để mọi người và cũng chính bản thân mình được sống sót.

“Thảm họa Trường Ice” đã thực sự trở lại...

Hộc... hộc... hộc...

Thần Nông đập tung cửa sân thượng, chạy loanh quanh mọi nơi để tìm kiếm bóng dáng một cô gái. Nhưng anh không hề thấy ai...

“Song Ngư...” - đặt hai tay lên lan can, nơi anh hay bắt gặp Song Ngư đứng ở đây, miệng lầm bầm một mình. - “... chị đang ở đâu? Làm ơn xuất hiện đi, tôi thực sự muốn gặp chị lắm. Tôi cần chị.”

Tiếng cọt kẹt của cánh cửa vang lên như có ai vừa đẩy nó. Thần Nông khựng người lại, trái tim như ngừng đập. - “Song Ngư?” - Thần Nông thều thào trong miệng, không dám nhúc nhích, cũng không dám quay người lại để xem có phải chị ta hay không. Cứ như là nếu quay đầu lại thì con người sau lưng anh sẽ biến mất mãi mãi.

Lúc đó Thần Nông đã đứng mãi trên sân thượng, ngay lan can. Anh chờ đợi Song Ngư xuất hiện, chờ đợi câu trả lời, chờ đợi một sự thật.

Và anh đã nhận ra lúc này mình còn lo lắng cho chị ấy hơn cả bản thân.

Nhưng khi nghe tiếng cọt kẹt của cánh cửa sân thượng, anh đứng hình hồi lâu, thầm mong đó chính là tiền bối. Nhưng không! Một hồn ma như Song Ngư làm sao đi có tiếng động.

Thần Nông đã cảnh giác hơn những ngày trước. Ở đây chỉ có mình anh, cho nên một cái chết bất ngờ sẽ đến một cách dễ dàng cho Thần Nông. Anh quay phắt người lại, như có linh cảm, anh đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang chuẩn bị chạm vào người mình, ánh mắt cảnh giác đăm đăm nhìn người đó.

“Cậu sao thế? Đừng căng thẳng! Là tớ đây!” - Kim Ngư nhíu mày nhìn Thần Nông và thốt lên.

Cô hiểu những lúc thế này Thần Nông thường bị kích động hoặc mất bình tĩnh. Bởi đã có người muốn giết anh, và hắn đã ra tay hai lần và người gánh chịu thay anh là cô và Song Tử.

Hắn là ai thì dường như anh và cô cũng đã đoán ra.

“Xin... xin lỗi!” - Thần Nông buông tay Kim Ngư ra và lùi lại một bước, tựa lưng vào lan can.

“Ừm... Cậu... vẫn chưa gặp được chị ta hả?”

Thần Nông lắc đầu. - “Không biết đã xảy ra chuyện gì với chị ấy nữa? Tôi cảm thấy thiếu đi chị ấy thực sự rằng mình chẳng thể làm gì được nữa, chẳng biết phải nên làm gì nữa.”

Anh cúi mặt xuống, tay khẽ đặt trên ngực. Một cơn gió nhẹ thoảng qua như muốn ôm chặt lấy anh, muốn xoa dịu nỗi buồn trong anh...

Kim Ngu lặng người, đứng nhìn anh hồi lâu, cô bước đến và lên tiếng: - “Ít ra trước lúc Song Ngu biến mất, chị ta phải để lại manh mối gì đó chứ?”

Thần Nông khựng người lại, anh nhíu mày, cố gắng chấp nối các sự việc lại với nhau. Trước khi biến mất, Song Ngu đã kêu anh đi tìm cuốn nhật ký của cô nữ sinh bốn năm trước, sau đó không còn gặp chị ta nữa. Đó có thể là một manh mối mà cô muốn anh tìm. Nhưng biết tìm ở đâu giữa ngôi trường rộng lớn này?

“Lần cuối cùng chúng ta gặp chị Cự Giải là ở đâu?”

Giọng nói trong trẻo của Kim Ngu đột nhiên trầm đục lại, gương mặt cô tối sầm một cách kỳ lạ khiến Thần Nông giật mình và ngược mặt lên:

“Hả?”

“Sao?” - Ngu Ngu mở to mắt nhìn anh với dấu chấm hỏi.

Chỉ mới vừa nãy thôi, cô đã trở thành một con người hoàn toàn khác...

Và điều đó làm Thần Nông nhớ ra một chuyện: Trước khi Thiên Bình đi, cô chỉ nói với anh duy nhất một câu - “Lần cuối cùng chúng ta gặp chị Cự Giải là ở đâu?”

Liệu nó có liên quan gì đến chuyện này? Đó có phải là manh mối để tìm ra nơi cất giấu cuốn nhật ký?

“Song Ngu bảo tớ hãy tìm cuốn nhật ký sau đó thì biến mất, Thiên Bình đột nhiên xuất hiện và hỏi tớ lần cuối gặp chị Cự Giải là ở đâu. Rốt cuộc là như thế nào?” - Tôi vò đầu bứt tóc quát lớn làm Kim Ngu giật mình. Sau đó là một sự im lặng kéo dài của cả hai như đang suy nghĩ về điều gì đó. Một điều điên rồ nhất để cứu lớp đặc biệt.

“Có thể câu hỏi của Thiên Bình chính là địa điểm cất giấu cuốn nhật ký.”

Kim Ngu khoanh hai tay trước ngực, lên tiếng với giọng chắc nịch.

Thần Nông thở dài: “Nhưng rõ là lần cuối gặp Cự Giải ở quán nước, không lẽ nơi đó lại cất giấu cuốn nhật ký đó sao?”

Ngưu Ngưu nhếch một bên lông mày lên, sau đó cô nheo mắt lại nhìn Thần Nông, môi cười nửa miệng. Dường như trong đầu cô đã tìm ra được điểm mấu chốt trong câu hỏi của cô bạn đã chết.

“Thần Nông, cậu sai rồi! Cậu hoàn toàn sai rồi!” - Cô lớp trưởng cười khanh khách và nói giọng mỉa mai trên người bạn mình. - “Lần cuối chúng ta thấy Cự Giải không phải ở quán nước, mà chính là ở Thư Viện CẤM - nơi tìm thấy xác chị ấy và lúc đấy chúng ta đã đứng trước mặt chị ấy, nhìn vào đôi mắt vô hồn đầy máu kia. Và ý của Thiên Bình là muốn ám chỉ Thư Viện CẤM. Mình nói đúng chứ?”

Trời bắt đầu tối sầm lại, mọi thứ dường như đã quá rõ ràng, câu trả lời hiện rõ trước mắt Thần Nông nhưng anh lại không hề hay biết.

Ngay buổi tối hôm đó, có hai đứa học sinh đã lên vào Thư Viện CẤM, cùng với sự giúp đỡ của các hồn ma...